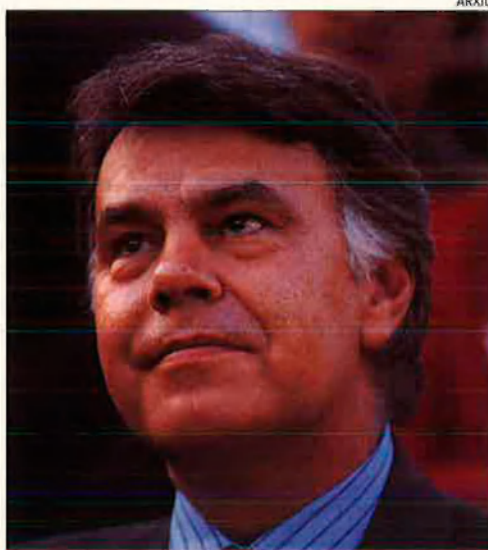

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Arriba l'extrate

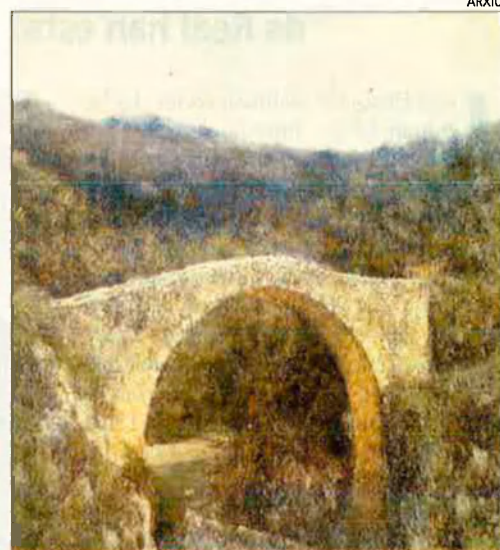
"A fi d'una sensació encara més extraterrestre, la cosa més fantàstica ha estat una *chicuelina* final iniciant des de la Moncloa la campanya electoral andalusa amb una lloança impertèrrita dels mèrits del PSOE pel que fa a la modernització d'Andalusia."

Felipe González.

Dilluns, 2. Ara imaginem que dos casos semblants als de Luis Roldán i de Mariano Rubio –sento dir a un senyor molt eixorivut que pren un *carajillo*– haguessin esclatat amb un govern de la UCD. Vertaderament, seria un exercici de política ficció ben curiós, si és que alguns lectors d'EL TEMPS recorden l'existència de la UCD. Em demano què no hauria fet el PSOE aleshores: tot valia des de l'oposició. A hores d'ara, pel president del govern centrista, Felipe González ja hauria demanat pena de mort, com a mínim. Així és la política: passa com passa el cas de Banca Catalana i després arriba el moment que un govern del PSOE té la vida estrictament condicionada per l'alè o el caprici de CiU. Tard o d'hora, sempre passa el cadàver d'algun enemic. Més enllà de les qüestions de moral pública, una de les principals incògnites d'una situació tan fangosa i tèrbola és l'efecte bo o dolent que l'assistència de Jordi Pujol a Felipe González pugui tenir en la valoració electoral de CiU. Hauria volgut parlar una estona amb el senyor del *carajillo*, però el veig molt concentrat llegint premsa esportiva.

Dimarts, 3. Com diuen els membres del Parlament britànic, confesso un interès particular per l'exposició "Pintura privada", inaugurada aquesta nit a les Sales Parés i Artur Ramon. És un interès d'amistat amb alguns dels pintors –Sebastià Ramis, Serra de Rivera, Vilà, Vives Campomar i Sunyer–, però sobretot un gran interès per l'impacte d'una exposició que reafirma els privilegis de la re-

'Pont romànic', de Sebastià Ramis.

alitat per contrast amb les inèrcies de l'avantguarda. "Pintura privada" pot generar polèmica, però sobretot genera goig, delectació, sensació de pintura viscuda i creguda. Amb un especial tacte crític, Sergio Vila-San Juan en diu "pintors amb corbata". Paradoxalment, la pintura endiumenjada per les institucions no és aquesta "Pintura privada": són els mitjons monstruosos, les embolicades de Christo, Miró fins i tot al plat de sopa.

Dimecres, 4. Ara com ara no hi ha un excés d'equanimitat en les anàlisis del fanguer polític actual. Potser hi manca distanciament, perspectiva, voluntat de no donar-se de seguida al *parti pris*. Una certa dreia es frega les mans amb precipitada satisfacció, amb triomfalisme: potser és un notable error. En certa manera, pot semblar el *trágala* tradicional de les dues Espanyes. M'agradaria una consideració més astronòmica del moment, amb dades constitucionals i paral·lels històrics. Penso en el príncep de Salina contemplant el cel nocturn a *El guepard*, el llibre d'un home que ho comprèn tot, com escrigué Montale. Lampedusa –tan tímid i taciturn– passava moltes hores a la seva biblioteca d'història: així fou encara més reticent pel que feia a un Rissorgimento que considerava incapaç de crear una classe dominant prou responsable. Avui, entendre la complexitat –o, almanco, fer-s'hi a prop– és tal vegada un dels millors antidòts contra el virus fatalista que cova en totes les erupcions de política corruptiva.

restre Felipe González

'El guepard'.

'E. T.'.

Dijous, 5. La conferència de premsa de Felipe González ha tingut un aire de vol extraterrestre: era com si un president de la república parlés *au dessus de la mêlée*, com si els ministres dimissionaris no fossin ministres del govern que ell presideix o com si Mariano Rubio hagués estat governador del Banc Central de Letònia. Tot quedava igual, amb profit de les tertúlies radiofòniques i la sospita que, si depengués de Felipe González, ni tan sols l'afectaria que el palau mateix de la Moncloa fos descobert com un magatzem del càrtel de Medellín. D'això, en deien abans la sort de Don Tancredo. Conferència de premsa breu, publicitària, amb preguntes ingènues o incompetents, sens que els cronistes veterans entressin a matar: no ha estat, vertaderament, la conferència de premsa d'un president dels Estats Units que té el director de la CIA pròfug de la llei. A fi d'una sensació encara més extraterrestre, la cosa més fantàstica ha estat una *chicuelina* final iniciant des de la Moncloa la campanya electoral andalusa amb una lloança impertèrrita dels mèrits del PSOE pel que fa a la modernització d'Andalusia. Vet aquí una nova versió d'*E. T.*, signada per un gran parlamentari torejant *vaquillas*.

Divendres, 6. Un equip d'antropòlegs ha fet un estudi sobre l'estil de vida dels euròcrates de Brussel·les. La Comissió Europea volia saber si existeix una cultura específica del poder *communautaire*. Sigui com sigui, l'estudi ha costat gairebé vint milions de pes-

setes. Els buròcrates més rigorosos són alemanys i els irlandesos són els més addictes a la música o al whisky. Els francesos fumen Gitanes. Etcètera. No sé si és més absurda l'obvietat metòdica dels antropòlegs o la constatació de tots els hàbits nacionals en la gran proveta de la Unió Europea.

Valentí Puig